

- „Nem azért kerestek engem...” – van, aki a jelek miatt keresi Jézust, de még nem érti, hogy kicsoda Ő, és mi a célja velünk. Itt a sokaság a kenyérért kereste Jézust. „Ő adja a kenyeret, Ő kell nekünk.”
- Jézus nem küldi el őket, hanem magyaráz nekik: Isten örök életet akar adni nekik. A mi gondolatainkat is ismeri, engem sem küldött el, amikor csak azzal a szándékkal kerestem Őt, hogy egy-két bűntől és a kárhozatfélelemtől megszabaduljak.
- Ő maga az örök élet. Ő a Szabadító, de nemcsak megmenteni akar, hanem kenyérré lenni a számunkra, állandó táplálékká.
- Munkálkodni kell azért, hogy ez a kenyér mindig meglegyen, hogy élhessek vele. Azt természetesnek tartjuk, hogy munkálkodunk a földi kenyérért.
- Hogyan munkálkodhatunk az „örök élet kenyéréért”? „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?” – „Higgyetek abban, akit Ő küldött.” Jézusban hinni: munka. Az egyetlen munka, amely megmarad az örök életre. „... hogy kinek-kinek a munkája mit ér, azt a tűz próbálja meg”: azt, hogy amit tettem, Krisztusban való hitből tettem-e.
- Nem (az emberektől való) félelemből, nem megfelelési kényszerből, nem azért, hogy magammal meg lehessen elégedve. Ezek kísértések, amik ellen harcolni kell.
- A munka céltudatos. Honnan tudhatom, hogy Krisztus-hitből teszek-e valamit? Mi a célom vele? Önmagamot bebiztosítani, vagy Krisztusnak engedelmeskedni, és hozzá hasonlóvá válni? – Ő a kenyér, és aki Ővele él (táplálkozik), hozzá hasonlóvá lesz.
- „Micsoda jelt mutatsz...” – a kenyércsoda nem volt elég. Valóban nem elég. Jézus Krisztus a jel: Isten szeretetének, irgalmának a jele. A keresztt annak a jele, ahogyan Isten (és csak Isten) képes megmenteni az elveszett embert. Ezt a „jelet mutatja, hogy higgyünk benne” – de nem mindenki hisz. Aki erre a jelre nem hisz, annak nincs más. Amit Isten korábban adott – manna, áldozatok – Krisztusnak és az Ő áldozatának az „előjelei”.
- A jelet érteni kell, hogy higgyünk. Egy keresztt látványa (ma) nem elég, nem tudják, mi az. A hit hallásból van: beszélni kell róla, hogy mi a keresztt, bizonyosságot kell tenni, hogy ki Krisztus, mit tett velem, és nem szégyellni, hogy Őt követem, hogy hozzá hasonlóvá válok. Mert Krisztus „az Isten kenye, amely életet ad a világnak”. Másoknak is.
- „Mindenkor add nekünk...” – azt már értik, hogy örök életre való, de azt még nem, hogy magára Jézusra kell figyelniük. Az Ő válasza: nincs és nem is kell más, csak Ő. „Aki hozzám jön, nem éhezik meg”: nem kevés neki az, amit Őtőle kap, és nem kell más: idegen tanítások, „Krisztuson felül” valami (ld. Gal, Kol). „Aki hisz bennem, nem szomjazik meg”: nem szakad meg a kapcsolata Jézussal és a mennyei Atyával. Jézus szomjazott, amikor Őt elhagyta az Atya. Ezt is tőlünk vállalta át. De csak az nem fog szomjazni, aki hisz Őbenne.
- 40. v. „Aki látja a Fiút és hisz Őbenne” – látták és nem hittek. Botrány lett nekik, hogy „a József fia”, egy egyszerű ember legyen az Istennel való kapcsolat kulcsa, hogy Isten „lejön”, emberré lesz. Hogy nem nekik kell (jó cselekedetekkel) „felemelkedni Istenhez”, hanem Ő jött le, hogy megbűnhődjön helyettünk, hogy „étellé és itallá” legyen nekünk, és így mi is azt az utat – az alázat útját – járjuk, amit Ő járt. „Aki látja a Fiút és hisz Őbenne”, az ebben követi Őt.